

אַלְגִּית גְּרָגַר הָאֵבֶק

יעקב קופלביץ

דלל מקור תרמיע,
 ובהתענות פנינו - והנה זה אך לעג
 לריש נפשנו.
 דמעות הלא הן פניני היצור
 המסתתר מפני אימת התהום בשרינו
 רסוד צבועי הקשה הגנוים באפל.
 ואנחנו -
 קיא גלים אספי חוף, הקמר
 לקל מדרס חיה ורגל-כסיל.
 דמעות הן אש הקדש בגביש של מלח
 מצל מים המות
 על גבול מדבר לבנו. ואנחנו -
 גרגרי חול אלמים, לוחטים ונרקסים,
 על אם דרכי ארחות קלב שממה,
 מרחק מנאות-מדבר ואף ממראות-שוא...
 דמעות -
 הן צעקות לדה, שבהפלטן לגיוע תהפכנה
 לשרפיתם קטנים, פלאי עולם סהור,
 צלמי בשורה זכים ומתרידים, אשר ימוגו,
 בכאב של אשר, מפני יקוד-עצמם.
 ואנחנו -
 נשוכת של רקב קברים יבש, אבק-עקר
 נשא ברות זלעפות עקרי, להתקע
 אל צוק הדראון של ענאזל.
 מקור דמענו כבר חרב. אנחנו
 לא עוד נתם לפשע התמימות, נצמדת,
 סועה-מרומה, אל כל תעתוע-יו -
 לכרע שכולה ופרש ידים שוא
 אל מול הלעג הגדול, השפירי...
 הנה אסוא אמה, אחרון ניגי עירין,
 כמו גרגר אבק,
 צורה נצורת-אלם של גלגול
 תמורות הנצח,
 בצורה בחוף צנת נמיכותה הנאסרה.

עזת התם.

הנה נסיל גולה עם הנסילים אשר נהפכו
לחול דומם וגא בלב מדבר ועל שפת-הים
ועל סלע-עזאול;

פליט מצבא הסוד לא תאר ולא הדר,
בסבלנות של אל או אבן יחפה
עד אם עברו פעמי גאולו את כל המרחקים—
בני אלסוף ועד הרה-עין—
המפרידים עוד ביניהם.

עין ועדנים הן עוד יסוף לדרך
על חוד גשרי הקשת בענן—
שור!— צלם כבוד אבינו הגואל
אשר יצא

ממעי ניני מושלת העתיד.
הלא תדם עד בוא מועד, נסיל טהור בן-אפל!
משגב בגנר אפר התבוסה, בדמי
ההתפלשות, בעווז יקרת-הבז,.
בזמן האמן, לא ישעה אל הנגלות ולכרח-המשקל
לא ישמא ולכל קים ילעג
בשחוק-בחים.
הלא תדם, הלא תשפל, הלא תשקיל
לאימן הנצחון, הלא תמלך!

ולמשכיות תבל-זונה, קורעה בסוף עיניה,
תפנה ערף!
הן גם לחף, תבל, פתמה עיגף
וחן פנגי-נער אף הוא כבד אין עסף!
תבל בלה,
מות-אקנב, אורכה לנדבת שקר,
יוצאת בצעיף תרמית ובחמודות זלות,
גורפת בשמי דפי, מצבסת פעמי רוע—
מה לי ולך!

הן את, כקצף הנולד לגוץ,
תפנוי על זמר ים אקנב, שבור
מחסר הן, סוער מתאות לאו,
ורק את חלאתך משליכי אל חוסינו
הלוהטים בצער כסופי השוא:
כי לנו

הן רק באשת הפנות לבדה תפל
למורשה ממך, תבלו!

הנתפסל

אָל וְרִיעוּתֵיךְ הַבּוֹגְדוֹת בְּפִשּׁוּסִים ?

הַעֵף נִשְׁקָע

בַּחֶסֶח שֶׁל חֵיקֶיךָ מִמִּית בְּנִשְׁיַקְתָּ חֶנֶק ?

הַאֵם מִיתַת תְּרַפָּה, מִיתַת רֶקֶב, נִמּוּת -

וְלֹא נִצִּיל בְּבוֹדְנוֹ, גָּאוֹן נְסִילֵי טַהַר,

זוֹ לֹא יִמּוּחוּ, פִּי יִגְלָגֵלוּ

בְּצִלְמֵי דָמִי, גְּרַמֵּי רִזִּים, פְּרִדּוֹת חַיִּים

אֲשֶׁר לִבְשׁוּ -

בְּשֵׁפֶל חֶבְיוֹן הַיֵּשׁ, נֶעְלַם מֵעֵין הַיָּקוּם -

צוּרָה שֶׁל חֶדְלוֹן, כְּדַמּוֹת גְּרַגְר־אֲבָק,

לְמִצֵּן הָיִיתָ לְהַגִּיחַ טַהוּרָה

הַתַּחַת לַחַיִּים, מַעַל לְמָוֶת ?

סַעֵי, תִּבְלֵי, וְנוֹדֵי תְהוֹמָךְ ! לְכִי

לְגוֹרְלֶךָ גּוֹרֵל תְּמוֹתָה !

פִּסְחֵי עַל בְּנוֹ-נְסִילִים שְׁמִקּוֹר דְּמַעְיוֹ

נִסְפָּר מִשְׁצַף הָאוּרוֹת

שֶׁל רְאוּת הַכֹּל, נִסְתַּם מִכְּבָּר אֶקְדָּה

שֶׁל חַת הַכֹּל לְמִצֵּן כְּדֵשׁ גָּאוֹן חַיִּים אַחֵר,

יָקוּם אַחֲרוֹן עַל הַגִּיחַ - וְאֵין לְמָוֶת

שְׁלִיטָה עָלָיו.

הֵן טוֹב לְהָיִית

גְּרַגְר־אֲבָק לְמִרְאֵית-עֵינַי, בּוֹ הַתְּמַשֵּׁשׁ

בְּנוֹ-אֱלֹהִים,

מִהָיִית בְּנוֹ-אֲפַע עֵתִיד לְרֶקֶבֶן - וּמִתְעַטֵּף

בְּרֵהֵב צְבָעֵי-קֶשֶׁת עַל הַלַּח קִדְשָׁה -

בְּמַת-יִשְׁחַק צְבוּעָה - שְׁכִלְצַמַּת תּוֹפֵעַ

תִּמּוּג לְהִשְׁבַּח !

הֵן טוֹב הַקָּשִׁיב דוֹמֵם בְּתַחֲתִיּוֹת הַשֶּׁפֶל

לְמַנְגִּינּוֹת הַכּוֹכָבִים -

בַּת-קוֹל פְּלֵאִית מְמַרְחָקִים טְמִירִים -

מִסְפּוֹת קִיש-קִיש עָלוּב עַל פִּגְעַת הַלְבָּטִים

בְּלִגְיוֹן-הַרִיק הַמְתַּנוּאֵץ

שֶׁל דְּבָקוֹת-הַבֵּל, הַלּוֹלַח

עֲבָדֵי מַלְכוּת הַרְגַע, קֶנֶל גִּכְפֵי הַשֶּׁבַח

לִיפֵי בְנוֹ-חֵלוּף - מִדּוֹת,

מָוֶת בּוֹ !

וְלֹא יֵאָבֵל לְאַרְץ עַל פִּגְרוֹךְ, תִּבְלֵי,

וְלַמְתָּה, בָּהּ טְמֵאָתָה, לֹא יִבְךְ

נְרַגְרֵי-הָאֱלֹהִים צְנוּ-אֲזַנִּים וּמִסְתַּתֵּר
בְּאֵבֶק עֲרֵבֵי-חֲלוֹף עַל אִם הַנְּצַח.
אֲשֶׁר-אֶסֶל

זו בו תִּשְׁרֹף לְכֹאֹם קִיִּם וְחִי, שְׁלוֹם לְנֶשׁ,
כָּל רְצוֹן-צוּרָה הוֹעֵה וְעוֹשֶׂה דָסִי,
כְּסוּחֶרֶה תִּמְאֵר עָלָיו מְנַעַת בו אֵף אֶל
שָׁל יִצֵּר לִב־מִתִּים עוֹר וּמִתְלַהֵלֶת.
בְּלֵב מִחֹזֵר כָּל אֲבִיבֵי הַפֶּלֶא,
בְּלֵב הַמְּזוּלוֹת וְהַנְּצַחִים. בְּלֵב הַרְחֹם
הַהִיילִי וְהַמְּאֻזֵּר וְהַמְּתוֹק
שֶׁל הָאִם הַגְּדוּלָה –
יְשֻׁלָּה:

מִשְׁרֵשׁ בְּנֵדָאוֹת

כְּכִרְק בְּשׁוֹרֵת-אֲחֵרִית כְּטָרִם יִבְזֹק,
כְּמֹו לְקִדְת־מֶרְקֹו בַת-הַחֶקְמָה, נִצְחָה
אֵת הַחוֹשִׁים מְנַשֵּׁשׁ מַעְגָּל וּסְפִקוֹתֵם.
יְחִיל בְּלֵב אֲנִי-גְלוֹי וּכְלִיל-הַבְּטָחוֹן,
יְחִיל לֵלֵא מְאֹוה, כְּמֹו בּוֹכֵב בְּשִׁבֵי בְלִימָה-
נְרַגְרֵי-אֶבֶק

פְּנֵי אֵין לוֹ וְהוּא הַיֵּשׁ הָאֲמִתִּי.
מִשָּׁל אֶל יִרְכָתִי הַחֲדָלוֹן. בּוֹדֵד,
נִדְתָּ, נִשְׁכַּח, נִרְמָס. שְׁקִיעַ
בְּתוֹף עֲצָמוֹ וְהוּא דוֹלָה מִמְּעַמְקָיו
אֵת הָאֲהַבָּה וְאֵת הַלֶּחֶם

לְהַחֲבֹדֵשׁ

לְקִרְאוֹת שְׁלֵהֶבֶת הַגְּאֻלָּה אֲשֶׁר תוֹפֵעַ, תִּמְלֵךְ
וְתִרְזַמְּנֵנוּ אֶל לִבָּהּ, לִב־אִם,
אֲשֶׁר תִּטַּע אֵת הַנְּרַגְרֵי בְּלֵב עֲרֹבוֹת מְרוֹם,
תִּשְׁקֵנוּ אֵת הַלֵּב
הָאֲמִתִּי –

וְשִׁב וְהִיָּה עוֹלָם-חֲלוֹף בְּקַהֵל עוֹלְמוֹת-אֱלֹסוֹף
נוֹשְׁמִים בְּתוֹנִפֹת אֲשֶׁר אֵין-סִבָּה
אֵת אוֹר הַדּוֹמִיָּה אֲשֶׁר מַעְבֵּר
לְכָל.